

אשריכם ישראל!!!

ר"ל. אבל הם רוצים! הם רוצים את ר' שמעון! הם רוצים את הקדושה! ובמסירות נפש בל יתואר.

פגשתי אברך במירון, כל כולו אדום וחבוש בתחבושת, והוא מספר לי שבדיוק עמד באמצע התפילה, ולא ענה לקלס הנאצי לשאלתו בו ברגע, ומיד חטף מקלחת הגונה של 'גז'...

או בדרך חזור ממירון, התבטא יהודי שכל שנה מגיע הוא ל'פארענצע'ס' ול'תזמורת'. השנה הוא לא הגיע לכל זה כמובן, הוא הגיע השנה אל ר' שמעון בעצמו.

עצם ל"ג בעומר הזה שעברנו הוא המתקנה נוראה לכלל ישראל. כשהרחוב נראה כך, מרחף מידת הדין ה"י. כש'חרדים' חותמים במו ידיהם על גזירה נוראה לקחת בחורי ישראל לשמד הגיוס, או ש'בחורים חרדים' יסכימו בעד כמה פרוטות עלובות לשמש כמוסרים שפלים ולהיות שותפים במעשי הרציחות הנוראות, זה מעורר קטרוג ר"ל, אבל רשב"י החפץ לגאלנו ולהוציאנו מהגלות, עשה כזו המתקנה נוראה, כזה ל"ג בעומר - שבלי ספק סתם את פיות כל המקטרגים. הל"ג בעומר שעברנו הוא מתנה מן השמים! כזה ל"ג בעומר... מכל העדות והחוגים נראו יהודים מוסרים נפש כפשוטו, עשרות אלפי מכל החוגים נראו על ההרים ובמירון עצמו, אפילו אנשים רחוקים מאוד נראו גם כן מוסרים את נפשם כפשוטו בכדי להגיע לרשב"י.

הל"ג בעומר הזה בוודאי גרם בשמים שמחה וחדוה בלי ספק, אין לצד הקדושה במה להתבייש... על אף כל ההסתרות והמניעות, גם כשהרסים מנסים להחריב הכל מבפנים, עולה זהרו ויפיו של כלל ישראל על כל גווניו ושבטיו בפאר והדר - דלא אפשר למפרט בשפוטא! ואחר כל זה, צריכים לקבל בשמחה את כל מה שעבר על כל אחד ואחד, וגם מי שטרם נוסע וכיתת רגליו אבל לא הגיע בפועל למירון, אבל בעצם ההמתנה זכה גם הוא, בזכות מסירות הנפש והנחת רוח שהמתקה את כל הדינים, יש לו חלק - ואולי אף יותר מחברו שכן זכה להגיע. אנו צריכים לשמוח שאנו נמצאים בזכה כלל ישראל, בין כאלו יהודים המוסרים את נפשם תדיר למען כבוד שמו ית'.

ועוד נס ומתנה שאנו יכולים ללמוד מל"ג בעומר זה: ידוע חומר העוון והאיסור של התחברות לרשעים, בפרט כפי שמבאר רבינו יונה ז"ע חומרת הדבר. והנה זכינו לראות ולו במקצת אנשים ששנים רבות היו חבוקים ודבוקים להשתתף בבחירת שלטון הרשעים עוקרי התורה שסגרו השנה את הר הקודש, והנה התפכחו וקיבלו שנהא ודחיה מרשעים צבועים אלו, ואף התעוררו ברוח טהרה ללחום מלחמת ה' ברמה באש דת השערה.

זה כמובן מצדנו צד הקדושה. אבל מצדם היתה כוונתם להרגנו כפשוטו, עד הסוף! כמו שסיפר אחד שהגיע לבית חולים בצפת, והגיע שם גם שוטר פצוע עם מלווה, שואל אותו המלווה 'הגעת ממירון?', כשענה כן, השיב לו הציוני: 'חבל שאתה לא נראה כמוהו...'.

או אחר שסיפר שעמד במחסום ושמע את המפקד' צווח לשוטר שעומד שם: "תפרק אותו, שחמישים שנה כבר לא יצרה לדרך כאן..." עפ"ל. ואם אין אנו יכולים להשיב להם כגמולם, אך אנו בטוחים שהש"ת בוודאי יתבע את עלבוננו של רשב"י ועלבון כל המוכים סחופים ונמרטים. וקרוב יום אידם ה"י.

יעזור הש"ת שבזכות ל"ג בעומר נעלה זה, ובזכות יום 'מתן תורתנו' הקרב ובא נזכה להושיע בכל הענינים, וזכותיה דרשב"י יגן בעדנו שלא תשכח התורה ונזכה בהאי שעתא לקבל את התורה מחדש, ובזכותיה דרשב"י יצאו כלל ישראל מהגלות בקרוב ממש.

עברו כבר כשבועיים ימים מאז יום הגדול ל"ג בעומר, אך הרחוב אינו מפסיק לרגע לסעור לרעוש ולגעוש מול זועות 'פרעות ל"ג בעומר תשפ"ד', הסיפורים, העדויות, התיעודים, מרעידים כל לב. מעשי אכזריות ברברית שנפש יהודית אינה מסוגלת אפילו לשומען.

אך עלינו להסתכל על כל הסיפור מזווית אחרת לגמרי. זאת אין מן הצורך להסביר לאף אחד, שעם כל המעלות שיש גם בדורנו, הרי עדיין אין פנינו יפות כלל. המצב של היהדות בכלל על פניו נראה כשפל המדרגה ממש, בכל נושא וכיוון שרק מסתכלים. הצביון של הרחוב החרדי, כלי המשחית, החינוך, החיבור לרשעים, הקרירות הפושה בלב כל אחד, והרשימה ארוכה מספור, לדאבוננו.

רק דוגמא לטוב ורע המשמשים בערבוביא. שמעתי על אחד שעמד במירון עם הכלי הטמא, יראי ה' אמרו לו להוריד כלי משחית זה, נענה יהודי זה ואמר 'רק בזכותם אני נמצא כאן' ובעקבות כך הסכים להורידו, ואם כי רואים כאן את יקרת כל נפש מישאל שאף שנמצא בזכה דרגה נמוכה בהחזקת כלי המשחית, הוא מוסר את נפשו לבוא לר' שמעון. אך מאידך מזעזע החלק השני של המטבע, עומד אחד שמוכן לעשות כזו מסירות נפש, והיצר עדיין מתעתה בו להשתמש עם כלי כזה?...

יתכן ויש בשמים קטרוג למעלה על הפריצות והחורבנות שיש היום, מעין אותו קטרוג שהיה בשעת יציאת מצרים 'הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה' כשהמקטרגים שואלים 'למי מביאים את הגאולה?...' במצרים אנו יודעים שרובו רובו של כלל ישראל לא זכה להיגאל, ואם נחשב את מספר היוצאים שישים ריבוא לבד מטף, זה גם לא כולל הזקנים, נגיע לחשבון אדיר. ולפי חז"ל שיצאו רק אחד מחמש או חמישים או חמש מאות. יוצא שמספר אדיר בלתי נתפס של יהודים לא זכו לצאת.

אבל מי כן זכה לצאת? אלו שהאמינו. האמינו בגאולה, האמינו שהם יצאו, הם רצו לצאת, הם לא חפצו בחיי העבדות למצרים, רק הם זכו לצאת.

אם אחד יבוא לקטרג על כלל ישראל ולפרט מה המצב בעיני הפרט והכלל, אוי לו ואוי לנפשו! הש"ת אינו חפץ בקטרוג כי אם שנלמד זכות על בני ישראל, אבל איך ממתיקים הקטרוג?

רשב"י ז"ע לקח כידוע 'ערבות' להוציא את כלל ישראל מהגלות. והנה ראינו בשנה זו שרבי שמעון עשה כזה 'המתקה', כזה 'פדיון' שלא היה מעולם. מסירות נפש עצומה שלא נשמעה כמותה! מסירות נפש של יחידים לבוא להשתתף בהילולא במירון כבר שמענו, אם זה בשנים עברו לפני מאה שנה, כשאנשים הגיעו עם חמורים מארצות מורחקות ומשך שבוע שלם לקח מסעם, אבל כזה ציבור של אלפים שיצאו לדרכים במסירות נפש עצומה שאין כמותה, זה עוד לא ראינו.

עמדתי במוצאי ל"ג בעומר כשהציבור הקדוש נהר באלפיו אל עבר הציון הקדוש, ועיני לא שבעה מלראות; ציבור עצום ביותר של אלפי אנשים הגיע מכל הכיוונים, מכל צד ועבר נהרו אנשים, כל אחד עם סיפור מיוחד אליו, אנשים נשים וטף שיצאו בדרכים לא דרכים במסירות נפש, בידיעה שהסיכויים גדולים שלא יזכו להגיע, ושאיך יחטפו מכות אכזריות ביותר מהחיות הנאציות, ואף על פי כן יצאו! זה ממתיק את תוקף הדין לאין ערוך, ומראה למידת הדין: 'חזו בני חביבי המוסרים נפשם על קדושת שמי בכל עת ועונה'.

כלל ישראל נראים אולי כמו שנראים. יש היום נר"ן שערי טומאה

לדמותה של ביקורת

משום שלפני כן עלי לטפל בכמה נושאים דחופים יותר לדידי, כך שאין פה סיבה לאף אחד להילחץ. מה שכן, בימים האחרונים נתעוררתי לשמע קולות שונים ומשונים הצצים להם כפטריות אחר הגשם משלל כיוונים ומגזרים, וחלקם, מסיבה לא ברורה, מתוך המחנה פנימה.

את התיסכול מל"ג בעומר האחרון חוונו כולנו. גזירת השלטונות יחד עם מבצעי זממם עמדה בעכרנו, ואין אחד מאיתנו שרצה וניסה להגיע למירון שעלה בידו הדבר בקלות, אם בכלל, כשמדובר על מאות ואלפים שכיתתו את רגלם במשך שעות על גבי שעות בדרכים לא דרכים, בצעידות ממושכות ביערות ושבילים בלתי סלולים תחת השמש הקופחת או באישון ליל בעלטה מוחלטת, וגם אחר כל זאת רבים גורשו בחזרה על גבי ה'זנזנות' המשטריות ברוב רשעות ואכזריות.

לשבחם יאמר של העסקנים פעילי הקודש שעמדו הכן בכל רגע נתון ממש מכל שעות היממה, החל ממספר ימים עוד לפני ל"ג בעומר, ועמדו הכן לענות לכל קריאה באשר היא, לכוון את הדרכים בכבישים, בשבילים, ביערות, במחסומים, ופעם אחר פעם טרחו להסביר באדיבות לכל שואל וכל דורש, וכל זאת מלבד הפעילות המאסיבית מאחורי הקלעים שבחלקה לעולם לא תיוודע, שנעשתה על מנת להקל מעל יראי ד' המבקשים לשמר את המסורת המקודשת חרף הוראתם של עוקרי התורה. בטוחים אנו כי זכותו של רשב"י תעמוד להם להמליץ טוב בעדם.

נגד, נמצאים מתי מעט אלו שעל אף עובדת היותם משולי המחנה ממש, עדיין הינם מתיימרים להציג חלקים נרחבים מהציבור, וכל פיהם מלא טענות ומענות כרימון על העסקנים המסורים שכאילו, לא פחות ולא יותר, העדיפו לסייע בעד השלטונות מאשר להקל בעד אחיהם. ולא שיש להם איזושהי סמך או ראייה לדבריהם, אלא שאם עדיין לא הבנתם, כנראה אותם עסקנים מסורים יראי ד' אינם גרועים מגבאי השטיבלאך ובעל המכולת בשכונתם של אותם בעלי שיפוט וביקורת, הנאלצים לספוג את ביקורתם בכל הזדמנות מצויה, רק משום שהינם נושאים בתפקיד כלשהו. לא כל שכן כשמדובר בעסקנים יראי ד' העושים את מלאכתם נאמנה מתוך התנדבות מלאה ושלא על מנת לקבל פרס, כך שלא זאת בלבד שלא מגיע להם שום סיוע בשום צורה שהיא, הינם נאלצים גם כן לספוג את חיציהם הרעילים כרגיל בכל דבר שבקדושה.

לפחות בזאת שיחק להם מזלם, כך שעדיין ביכלתם להתריע נגד גזירת הגיוס בתקוה שלא ימצא שם שום חשש 'שיתוף פעולה' חלילה, דבר שכלל הנראה עלול להביא להשתקת המערכה, מבחינתם כמובן. ורק נקוה שזה יחזיק מעמד...

פוסק מכיוונם? רק לאחרונה, בבית המדרש בו אני מתפלל באחד מימי בה"ב, יצא הגבאי לכמה רגעים באמצע הסליחות וכשהגיע השליח ציבור ל'שמע קולנו' היה ארון הקודש לא פחות מ...נעול! או אז קם לו בתנופת ניצחון אותו מנדנד, וכשהבעת התרגשות בלתי נסתרת על פניו הוציא מחגורתו את מחזיק המפתחות עב הכרס שנשזרו בו שלל מפתחות ענק שכלל ככל הנראה מפתחות לכל שלושת היציאות (למקרה של ספונזה), מפתח לחדר הקפה (למקרה שיגמר הקפה בליל שבועות בדיוק כשהגבאי במקוה), לכרייה של האוצר (אם בדיוק יקרע הספר לרב באמצע השיעור), למקלט השכונתי (למקרה שמישהו ישכח את הסכך בערב סוכות שעה לפני הזמן. אתם מבינים לבד שאי אפשר לסמוך על שכן אחד...) ושאר ירקות, פתח את ארון הקודש וחייך בעליצות ליתר ידידיו שלא ראו בעין יפה את התערבותו הכוחנית בכל הקשור לניהול בית הכנסת. "הנה לכם", כמעט זעק בהתרגשות, "תארו לעצמכם שלא הייתי מבקש לקבל מפתח, פשוט אסוף..."

ושלא תחשבו שגבאי בית הכנסת הינם היחידים בענין. בלן המקוה כבר מזמן יודע שמשום מה דוקא כשאותם אלו נזכרים לבוא אין מספיק כלור בבור, ובכלל הזרם חלש לאחרונה, ומה קרה למכונה שהפסיקה לקבל עשרות אגורות? דוקא היום היא כן קלטה את המטבעות, אבל בדרך כלל לא, אז למה לא להתלונן. ומי מדבר על בעל המכולת השכונתית שמעלה רף בכוונות הספיגה, כל אימת שמבחין בצילם המתקרב לאיזור. תיכף ישמע שוב שאין מספיק חלב, גם לחמניות אצבע הגיעו רק מחצית הכמות, ומה? הוא שכח שאנשים לא אוהבים קפה נטול קפאין? בשביל מה הוא מזמין את זה בכלל?! ומה עם סימילאק מאה חמישים גרם? וכי זה הוגן שאנשים יצטרכו לקנות כמויות אסטרונומיות רק בגלל שהוא - בעל המכולת - מתעצל להזמין את הקטנות?! נשמע לכם הגיוני?! אגב, הם ממש לא צריכים סימילאק, אבל בכל זאת קצת דאגה כנה לאנושות מותר שעוד יהיה פה למישהו, ומי זה המישהו הזה אם לא הם בכבודם ובעצמם...?

בקיצור מעיישה, ברוך שמסר עולמו לשומרים. והגם שאים כאן המקום והזמן להאריך ולהעמיק בכל פרטי פרטותיהן של מעשיהם הכבירים של אותם דואגים לשלום הציבור, אך אין ספק כי לדעתם המצב היה נראה גרוע בהרבה לולא נחרצותם, מה שברור שכמו כן היה גם שקט בהרבה.

בכל הנוגע לענייננו, אבקש להבהיר כי לא על זאת באתי ואין בכוונתי לתקן את העולם, ובפרט שלא להיטפל לאותם אלו המזדהים עם התיאורים הנזכרים. ולא מפני שאני מצדיק את הדבר, אלא

- "תגיד, לא יכלת להחליף פלורוסנטים לפני שבת?"

- "לא חשבת אולי שקוגל אחד לא מספיק?"

- "לא יכלת להזמין עוד חלב?"

מכירים את סוג הביטויים האלו? או ליתר דיוק, את סוג האנשים בעלי אותם קושיות? תמצאו אותם בכל בית כנסת, בית מדרש, בישיבה, בכולל, במכולת ואיפה שרק תרצו - תמיד יהיו אותם מתי מעט נרגנים, שחוץ מלבוא בטרוניה על זולתם לא נראה שהם מכירים תעסוקה אחרת. ושלא תטעו, לא מדובר באנשים רעים בכלל, ממש לא. הם יודעים לחייך לשני, להגיד בוקר טוב בניחוחות, אבל ברגע שיזהו ממרחק איזשהו התנדבות או סתם כך ענין ציבורי כלשהו, הרי שמעתה עליהם הוטל משום מה כובע המבקר, ואין מצב שלא ימצאו איזושהי טענה בכדי להעיר ולנרגן. ולא שמדובר בכאלו המגלים ענין ואכפתיות בכל הנוגע לעצם הדבר, זהו ממש לא התפקיד שלהם, ואם יתבקשו לסייע תיכף תראו אותם מתנערים ונחפזים לדרכם, משל אין הדבר נודע לעיניהם ולו במעט. אלא שמשום מה בכל הנוגע לביקורת וטענות, תיכף יצוצו מחוריהם למלא את תפקידם נאמנה.

מדובר בדרך כלל באנשים בגיל העמידה פלוס, כאלו שמאז לידתם ככל הנראה התקדמו בקצב איטי מן המקובל, החל מהמוצץ שנשלף מפייהם אחר כבוד רק כעבור שנים מספר מאז ה'חאלאקע. 'התברמצו' רק לקראת שלהי גיל העשרה - גם אם כבר עטו כובע מרשים מאז גיל שלוש עשרה, עדיין, יכל כל בר דעת להבחין כי מדובר בילד קט שמרגיש טוב עם מלבוש לא-לו. נישואיהם לא ממש הטיבו איתם יחסית, כמותם גם בני זוגם בדרך כלל. וכשהם מגיעים לגיל ארבעים זה לא בגלל שעשו משהו לשם כך, אלא פשוט מפני שהגיעו לגיל הזה, ומלבד כל זאת הינם משועממים בתכלית השיעמום עד כדי פקיעה.

אה, ורגע, אם אמרנו משועממים, מחובתי לציין שזוהי רק אבחנה אישית שלי ושל עוד כמה עשרות מתוך המגרש הבלעדי שלנו הנשפוט מההתבוננות במעשיהם, או ליתר דיוק באפס מעשיהם. אומנם אם תשאלו אותם עצמם, תיכף תועמדו על הטעות הקריטית שנפלה באיבחון. לדידם, אין הם משועממים בכלל, אדרבה, היודעים אתם עד כמה הינם עסוקים למעלה ראש? הידעתם כמה עשרות מקרים קשים ומכשולים בשלל תחומים נמנעו בדקה האפס - רק הודות לביקורתם וחיתוטם בכל הנעשה?

עדיף שלא תשאלו. רק לשם דוגמא בעלמא, תארו לעצמכם שלא היו מנכס"ים לגבאי בית הכנסת על כך שיש צורך שעוד כמה אנשים ידעו את הקוד לארון הקודש, התדעו איזה אסון יכול היה להתרחש לולא עמידתם הנחרצת והנידנד הבלתי

מירון; הלוך חזור

כלל שהינם מודעים ומתמצאים בטיב הענינים בבחינת 'זע את האויב', כדי לדעת בכלל עם מי ואיך לשתף פעולה במקרה של ניסיון בדבר... אך כמובן זה לא מונע מאיתם להלך אימים ולחולל שמות ופירוד לבבות בקרב היראים.

אומרים בשם מרן רבינו חיים הלוי מברסק זי"ע, א, על מומרים שסרו מן הדרך שטוענים שיש להם שאלות ופקפוקים באמונת ה' רח"ל, אזי תלוי, אם הספיקות הללו כבר נוצרו להם עוד קודם לכן, והיא שגרמה להם לסור מן הדרך, הרי שעוד אפשר להשיב להם דבר דבר על אופן, ואולי על ידי זה להשיב את ליבם לאביהם שבשמים. אבל הרי כל הפקפוקים והשאלות באמונה נוצרו דווקא אחר שהקדיחו תבשילם, הרי מוכח שאין להם כל שאלות ותמיהות, הם רק משתמשים עם השאלות בתור תירוצים על סיבת עזבם את הדרך הישר והטוב. ותירוצים על תירוצים - אמר הגר"ח - אין ביכולתי לתרץ...

לעומתם של הכיתות השונות והמכנה משותף שביניהם ייאמר ברורות, המציאות הוכיחה מעל כל ספק בשנים האחרונות כמה שייכות היה להם בחזית מלחמת ד' בעמלק. אצבע קטנה הם לא הנידו ברובם. כמה מערכות וחזיתות שתקפו עלינו בשנים האחרונות והללו לא נראו כלל בשום הזדמנות, קולם לא נשמע, ודמותם לא נראה, אם כי בכמה מקרים מזעריים ואולי במטרה הפוכה לחבל ולהשחית. ואילו לפתע הם יצאו ניצבים במלוא קומתם כשארשת צדקות שמרנות קנאות ומסורות על פניהם. מן ההכרח שכל סיפורי הבדותות והעקרונות שהם מנסים להציג אינם אלא תירוץ סרק על עצם עזבם והתרחקותם מדרך המסורה. כאשר זו לא הפעם הראשונה שהם אורבים בפרשות דרכים בניסיונות כושלים להרוס את הכל.

גם כעת, שהננו בדרך חזור ממירון, ואחרוני הפצועים עדיין מנסים להתאושש גופנית ונפשית מעוצמת המכה הציונית שארבה לנו בפרשת הדרכים בואכה מירון, הננו חשופים כעת לתככים מבפנים, כאשר זדים מתלוצצים עד מאוד, ולמול שערי המסירות נפש שלא נגעלו מני אז ל"ג בעומר במירון, נפתחים מולנו כל שערי התקווה שכשם שבס"ד הצלחנו להינצל מידיהם האכזריות של הקלגסים על אם הדרך, וברוך שלא נתנו טרף לשיניהם, והפצועים והמוכים, ישלח ד' דברו וירפאם, כך, נוכל לעבור את התקופה הזאת שאורבת לנו בפתח, להינצל מטירוף הדעת ומאינשי דלא מעלי, ושלוחי מצוה אינם ניזוקים לא בהליכתם ולא בחזרתם...

ארהיב עוז לשתף אתכם בכך באנחת הרווחה על זה שברוב רחמיו וחסדיו יכולים אנו לברך על המוגמר של המאבק ההיסטורי וההירואי נגד מזימות השלטון להפקיע את הר הקודש מירון מידי החרדים, ולהפוך את המקום לאתר לאומי על כל המשתמע. ישנה מעין תחושה שכזאת, שהנה כעת הפציעה הישועה, **לאחר שנאמני הרשב"י הוכיחו בכל הדרכים תרתי משמע את עוצמת מסירות נפשם למען קדושת המקום, כך שלא נותר לנו אלא להמתין לישועת ד' שתפציע במהרה ממש.**

אבל, וכאן מגיע האבל הגדול. כנראה שלא בדיוק, עדיין לא השלמנו את המלאכה. אכן קיבלנו באהבה ובדומיה את החלק של 'גוי נתתי למכים ולחיי למורטים', אבל כאן מגיע תורם של ה'כלימות ורוק'.

ובכן דווקא בדרך חזור ממירון, כשעדיין לא היה סיפק בידנו לחבוש את הפצעים ולנסות לחזור למסלול השגרת, או אז כשהמכות והמכאובים עדיין כאבו בכל חלקי הגוף, נפתח בפנינו צוהר מדאיב לחלל משותף של כלימות ורוק, באמתלה של 'שיתוף פעולה', נוצר דווקא שיתוף פעולה על מלא בין כמה תמהוניים שהענין עדיין לא קלטות, לבין כמה צרי עין שהענין כבר פלטות מזה זמן ועידן, שיצרו ביניהם קשר שיתופי ובשפת סתרים בלתי מובנת גמרו אומר לכלות את זעמם ותסכולם על מערכות אלוקים חיים שמתעצמת מיום ליום בכל החזיתות.

מן הגורן ומן היקב החלו למלאות שורות מלאות גיבובי הבל ודיבה ממוח קודח וללא כל סימוכין, כשמנצלים את תום לבם של העמך, ובכך הם מנסים לממש את מאוויים לחבל ולהשחית כל חלקה טובה.

החרו אחריהם כאלו שכבר הקדיחו תבשילם פעם אחר פעם, הם אלו שמתאמצים לזרוע הדי חורבן ומחלוקות, ובתואנות של 'שמועות עקשניות' שהם עצמם הפריחו לחלל האוויר, **הם לא בושים להכפיש את צעדיהם של העוסקים בצרכי ציבור באמונה. מתוך חיסולי חשבונות אישיים עתיקים ונושנים, מעלילים עלילות שפלות עם סיפורי בדוות שחציין מורכבות מעדויות שאי אתה יכול להזימם, וחלקם השני מיוצרות אחר כבוד מהשמועות העקשניות ורינוני רחוב שלהם עצמם שמורות כל זכויות היוצרים, כאשר המסקנה המתבקשת אצלם בשורות הפאשקוויל ש'הדבר אומר דרשני'...**

אגב, לפלא לציין שמחמת פער ריחוק המקום כאשר התרחקו מכל חלקה טובה, לא בטוח

כולי מלא תקווה שתבינו ללבי על סיבת ההתאחרות. הן האמת שמן הראוי היה להציג שורות אלו כבר לפני שבוע, אמנם בתוך עמי אנכי יושבת, ועד הרגע האחרון של סגירת הגיליון עוד לא התאוששתי מעוצמת הטראומה שחוויתי יחד עם ציבור האלפים ביום ל"ג בעומר דהאי שתא. ולא מפני שכעת התוודעתי לראשונה לאכזריותם של עטורי המדים 'שומרי החוק והסדר האחראים על שלום הציבור'. לא, כותב השורות כבר זכה לחטוף מנחת זרועם בכמה הזדמנויות שונות. אמנם, כאן הם הגדישו את הסאה, לא במקרים נקודתיים פה ושם, אלא בהסרת הרסן באופן פראי וחסר מעצורים, מה שהביא לצערנו לתוצאה המרה של פוגרום סאדיסטי בסדר גודל שלא נשמע כמוהו על ציבור אלפים, תוך רמיסת חוקי הסדום המעטים שעוד מקדשים בערכאות הסדום שלהם. כך שלא פלא שלפני שבוע בעוד שהמכה היתה עדיין טרייה וטרם החלה להיגלד, לא אזרתי אומץ להתיישב לכתוב את שורות הטור הנוכחי.

ט"ו תמוז תשל"ד. דרכי ציון אבלות, אלפים מילאו את רחובות ירושלים במסע הלוויה של האי גאון וצדיק לוחם מלחמת ד' רבי עמרם בלוי זצ"ל, גודל המכה ועצמת החלל הורגשה באוויר, על כלי מלחמה שאבדו.

קולו של המגיד הירושלמי רבי שבת'ל יודלביץ זצ"ל התדהדה באוויר במסע ההספד על ידיו ורעו רבי עמרם זצ"ל, והמליץ את הפסוק בישעיה 'את גוי נתתי למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכלימות ורוק', מה שלפום יהיטא קשה להבין מה שהתחיל מן החמור אל הקל, כי מה הדמיון בין מכות ומורטים לכלימות ורוק שאינו קשה כ"כ. וביאר בקול בוכים, כי הכלימות והרוק באים מה'היימישע לייט', שמבזים ושוחקים מאתנו ושוחקים על משבתינו, שלעיתים קשה שבעתיים מהמכות והחבלות שחוטפים מרשעי ופריצי עמנו. כי כשהטיפול משטרתי הסאדיסטי נעשה דווקא מאלו האמונים עלי תולע עטורי פאות וציצית, הסבל הנפשי כבר גובר מכל עינוי וסבל הגוף החומרי. וזה מה שאמר לא נרתעתי מהמכים והמורטים של הרחוקים שעינו אותנו, וגם לא עצרתי שעה שבאו הכלימות ורוק מכיוון ה'היימישע'...

במבט לאחור, אחר מבול הפרעות ומאורעות הדמים שחווינו בל"ג בעומר דהאי שתא, לאחר שגמענו את מלוא כוס התרעלה הציונית,

מירון תשפ"ד

זכור אל תשכח: פרעות ל"ג בעומר תשפ"ד | לא תתנשי מינן מירון - ולא נתנשי מינך | כל הדרכים שהובילו אל רבי שמעון...

פרק א בהגשת ד. פאר

ל"ג בעומר תשפ"ד אינו מש כל כך מהר מזכרונם של רבבות החרדים לדבר ה'. אלפים רבים הרגישו וחוו את היום הזה על בשרם ונפשם בדרכם לציון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. לאור כך אנו מייחדים בס"ד במה מיוחדת לחודשים הקרובים, במטרה שלא לתת לזמן החולף להשכיח את מסעות התלאות, הפוגרומים, הגירושים ומכות הרצח הנוראות שספגו אלפי עולי מירון תשפ"ד. שלא ירד מ'סדר היום' הזעם הציבורי נגד האחראים לפשע בכירי המפלגות שנתנו יד בחקיקת 'חוק מירון תשפ"ד' ונתנו חרב ונשק במסירות והלשנות בידי מלאכי החבלה קלגסי המשטרה הציונית האכזרית והברברית אשר באלות ואגרופי רצח פרקו את משטמת שנאתם על גבם של מאות ואלפי יהודים ה"מוזמנים של רבי שמעון". נשוחח כאן עם עולי מירון תשפ"ד, ונשמע על "הדרך שלהם לרבי שמעון", בין אלו שזכו והגיעו לבסוף, ובין אלו שמעלה עליהם הכתוב כאילו הגיעו. זכרהו מאחר שבא להשכיחו!

סיפור 1

אבל אצלי זה לא היה שייך, אני ב"ה בגיל 80 צועד עם מקל, ולכן ניסיתי לחפש 'טרמפ'. ב"ה בסוף עצר לי יהודי שרק זה עתה היה בחזור ממירון, והסכים לעשות אתי חסד ולקחת אותי לכיוון מירון. כך התקדמנו עד שהגענו למחסום. לא נתנו לאף אחד לעבור שם, ואני מתחנן ומבקש מהשוטרים שיתנו לי לעבור. ביקשתי ברחמים

מירון. ב"ה כבר שישים שנה ברציפות שאני זוכה לעלות למירון מלבד במלחמת תשכ"ז ועוד פעם אחת שהייתי בבית חולים ל"ע. ולכן לא חשבתי בכלל על כיוון לוותר על זה השנה. הנסיעה לקחה כחמש וחצי שעות, עד שהגענו ל'סאסא', שם עצרו את האוטובוס וכולם ירדו ממנו. משם היו צריכים ללכת דרך של כשעתיים-שלוש.

אנו עוברים לשמוע את הרה"ח הישיש רבי מתתיהו וינברג שליט"א מירושלים עיה"ק, המספר ל'העדה' על "הדרך שלו אל רבי שמעון". ביום ל"ג בעומר בשעה 12 בצהריים, עליתי על אוטובוס ברחוב עזרא לכיוון אתרא קדישא

מטרת המדור:

- לא לתת לזמן החולף להשכיח את מסע התלאות, הפוגרום, הגירושים ומכות הרצח הנוראות שספגו אנשים נשים וטף, אלפי עולי מירון תשפ"ד.
- לא לתת להוריד מ'סדר היום' את הזעם הציבורי נגד האחראים לפשע שנתנו יד בחקיקת ה'חוק' לסגירת הר מירון.
- להוקיע את בכירי המפלגות והתומכים בהם ולהתריע נגד כל חנף ומלחך פינכא לכל מי שידו במעל ולהרחיקם ממחננו כליל - זכרהו מאחר שבא להשכיחו!

לא יכולתי לצאת מהמיטה. כל גופי היה חבול ופצוע מהמכות האכזריות של אלו "הדואגים לבריאות שלנו". רק אחרי שעה ארוכה הצלחתי ללכת לתפילה.

אבל למרות הכל, אני לא מתחרט לרגע! כי בל"ג בעומר הזה הייתי "האדם הכי מאושר בעולם", הרגשתי שקיבלתי כזה מתנה גדולה משמים! כאשר רצון יראיו יעשה, החלטתי לא לוותר, אלא לעלות למירון, למרות כל החששות וההפחדות, וזכיתי להגיע גם בשנה קשה זו עד לציון הקדוש - זו המתנה הכי גדולה שקיבלתי בחיי עלי אדמות.

סיפור 2

וכעת נעביר את רשות הדיבור אל האברך הרה"ח ר' מרדכי גוטליב שליט"א מהעיר ביתר עילית, אשר יספר לנו על "הדרך שלו לרבי שמעון":

היה זה במוצאי שבת ל"ג בעומר דהאי שתא. בשעה שתיים בלילה, יצאתי יחד עם שלושת הבחורים שלי הי"ו, למסע הקודש, כאשר עלינו על קו שנוסע מביתר לצפת דרך מירון. הדרך עברה די חלק. באחד המחסומים הזהירו את הנהג שיוריד אותנו רק בצפת, וחלילה לא יעשה עצירה ליד מירון כבמסלול הרגיל בכל השנה.

כך הגענו לפנות בוקר לעיר צפת. התפללנו ותיקין בביהמ"ד בקרית "מאור חיים", חיכינו לשמוע שמירון שוחררה מידי הקלגסים, ובינתיים יצאנו לפקוד את קברי הצדיקים קדושי עליון ז"ע בבית החיים העתיק בצפת.

שם מצאנו עוד יהודי שאמר לנו שבכוונתו לצאת דרך המסלול של "נחל עמוד", אשר מתחיל ממש מסמוך לבית החיים, עד לשיפולי מירון - כביש 866.

בשעה 7:45 בבוקר יצאנו לדרך כאשר אמרו לנו שזה לוקח בערך שעהיים של הליכה. בתחילת המסלול פגשנו גם קבוצה של עשרות חסידי ברסלב, ועוד משפחה חסידית שהגיעה עם כל הילדים, וגם ילד 'חאלאקע' כולל עגלה וסוחרים תיקים. בין חברי הקבוצה היה אחד שהוא "מדריך טיולים", הוא ניסה לשכנע אותה משפחה כי הדרך לא מתאימה לתנאים שלהם, אבל הם לא הסכימו לוותר על המאמץ.

לאור כך, החלטתי יחד עם אותו מדריך כי לא ניתן להשאיר אותם לבד, כך נפרדנו מהקבוצה הגדולה, והחלטנו לעזור לאותה משפחה, לסחוב את העגלה היכן שצריך, וכן את התיקים וכו'. גם עוד אברך שהתקשה

בין צוקי הסלעים

בשער הציון - מכות רצח לזקנים וישישים

התנפלות על יהודי מבוגר בכסא גלגלים

מטכסים עצות ומחפשים דרכים אין להמשיך לטפס אל הר מירון

מנסים להסתתר עד יעבור זעם

שירחמו עלי, בסוף הגיע שם הקצין ואמר להם: "תנו לו לעבור".

אחרי המחסום, מצאתי עוד יהודי טוב שלקח אותי 'טרמפ', וכך הסיע אותי עד לשער הגדול ליד התחנת דלק, ממש בכניסה למירון. גם שם לא נתנו לי להיכנס. אני מתחנן - אבל בשום אופן לא נותנים לי לעבור. אני מבקש את המפקד, ומתחנן לפניו, "תראה, אני יהודי זקן ולא בריא, תן לי לעבור". וב"ה גם הפעם הגיעה ההוראה "תנו לו לעבור".

ואז אני זוכה בהתרגשות להיכנס לתוך הר הקודש מירון, ואכן הגעתי עד לבתים של דירות הרב שטרן במעלה ההר, שם התפללתי מנחה, והתכוננתי לעלות לציון. אחד מקרובי משפחתי רצה למנוע בעדי, אמר לי, "זה בלתי יתכן, יש שם למעלה מאות שוטרים, נותנים מכות לכל מי שרק מתקרב", אבל אני התעקשתי: "אם כבר זכיתי והגעתי עד לפה, אין מצב שאני עוצר כאן! אני ממשיך עד הציון הקדוש".

השעה היה רבע לשבע, ואני מתקדם לכיוון הציון, כאשר על הדרך כמה אנשים צעירים נצמדים אלי ורוצים להתקדם איתי יחד. אולי חשבו כי אם ילכו איתי, ירחמו עליהם יותר. אבל אז החלו הקלגסים להתפרע עלינו, - זה היה ממש מרחק של איזה חמש עשרה מטר מהציון - הם הפילו אותי על הארץ, והכו אותי בכאלו "מכות רצח"!

רק אחרי שספגתי מהם מכות קשות ונוראות, שאני מרגיש היטב על עצמותי עד עכשיו, הצליחו איזה אברך ועוד בחור בשלב מסוים לפרוץ את המחסום ולהגיע אלי, וצעקו על המפקד והראו לו מה קרה פה: "כך מפילים ותוקפים במכות רצח יהודי ישיש"...

ההוא כנראה נבהל קצת, ואז נתן לי רשות לעבור. כך זכיתי והגעתי ב"ה אל הציון, אמנם הייתי כולי פצוע וחבול וכאוב מאוד בכל עצמותי, אבל אז הרגשתי "ממש בגן עדן". התיישבתי שם על כסא, וכך מעל ארבע שעות רצופות ישבתי בתוך הציון וזכיתי וסיימתי כל ספר התהילים, תענוג וזכיה שאין בדומה לה.

בערך בשעה שמונה וחצי פגשתי חלק מהאברכים שנסעו אתי באוטובוס, כאשר הם הגיעו רק אז למירון - לאחר כמה שעות של הליכה קשה ומתישה.

אחרי זה יצאתי החוצה ב"קאווע-שטיבל", שם נשארתי לשבת עוד שעה וחצי, ומשם כבר 'סחבו אותי', כי אני בעצמי כבר לא יכולתי ללכת על רגלי, מתוך הכאבים הקשים מרוב המכות של הקלגסים. התפללנו מעריב וחזרתי לירושלים.

כשהגעתי הביתה, רציתי ללכת לתפילת ותיקין כמנהגי כל יום בס"ד, אבל ממש

בהליכה מהירה, הצטרף אלינו.

כך יצא שבמקום שעתיים של הליכה, ארכה לנו הדרך כארבע שעות! כולל מנוחה באמצע. והנה כשאנו מתקרבים לקראת סוף המסלול, אנו פוגשים בכמה בחורים מן הקבוצה הגדולה שיוצאים אלינו מבין סבכי העצים, ומספרים לנו כי בסוף המסלול הם נפגשו בקלגסים הציונים, וחלק מהקבוצה נתפסו תוך קבלת מכות רצח! והם הצליחו לברוח ולהסתתר עד עכשיו...

כך ראינו, שדווקא בזכות שעזרנו לאותה משפחה, לא היינו בין הנתפסים ומקבלי המכות, וכי מלסייע לשני רק מרוויחים. ואז התחלנו לחשוב מה עושים עכשיו. בתחילה אמרו שבעוד כמה דקות הליכה ניתן לעקוף את הכח המשטרתי שבכביש הראשי, אבל מהר מאוד גילינו שהמשטרה כבר הספיקה לחסום גם את היציאה ההיא.

החלטנו לעצור בצד ולחכות, אולי המשטרה תתקפל בשעה הקרובה. אבל הבנו כי מרגע לרגע הם רק הופכים לקשוחים יותר. וכך עשינו הערכת מצב משותפת לגבי ההמשך. המשפחה היקרה שכבר עברה מספיק תלאות בדרך, כבר לא יכלה יותר, ובפרט שהדרך

שלפנינו הרבה יותר מורכב ומסובך, ואין להם סיכוי לעבור את זה, החליטה כי אין להם ברירה אחרת רק 'להסגיר את עצמם' למשטרה, כך שעשו "חאלאקע" במקום, כאשר כבר היה ניתן לראות את הבנין הציון הק' משם. ולאחר מכן, הם יצאו לכביש אל בריוני המשטרה, שלקחו אותם לכרמיאל.

כאן החלטנו אנחנו שאנו ממשיכים. אם כבר הגענו עד לפה, אין טעם לא להמשיך. אולם אם עד עכשיו היה מסלול די מסודר, הרי שמעתה היה צריך פשוט להמציא דרך "יש מאין". היינו צריכים להיכנס לתוך הנחל, ולדלג על עצים, להתהלך בין הקוצים ולהידקר שוב ושוב, לקפוץ מענף לענף, כאשר אם הבחורים שלי והמדריך עוד איכשהו עמדו במשימה, הרי בשבילי זה היה ממש מצב של "אפיסת כוחות", וכך החלטנו לנוח לזמן מה.

בינתיים מצטרפים אלינו שוב חלק מאותה קבוצה של חסידי ברסלב, וכך אנו מדדים על ארבע בין העצים והקוצים, כאשר השתדלנו ללכת כמה שיותר תחת הצל, אבל זה האריך לנו עוד יותר את הדרך. וכך אחרי שלושת-רבעי שעה, מצאנו את עצמינו צמודים לכביש בנקודה שכבר עקפנו את הכח המשטרתי ב"ה.

כאן החל מבצע של מעבר הכביש בלי שאף אחד יבחין בנו, וכך זה עבד: כולנו הסתתרנו מאחורי העצים, אחד יצא מהקבוצה, שם לב שאין שום רכב בכביש, עבר את הכביש, צעק אלינו שהכביש ריק, וכך הבא בתור יצא לדרך. כך עברנו שבע עשרה אנשים את הכביש בלי שאף אחד יבחין ב"ה. ואז אנו עוברים למסלול הבא שאמור להביא אותנו מהצד של מירון, מאחורי מתחם "טדג".

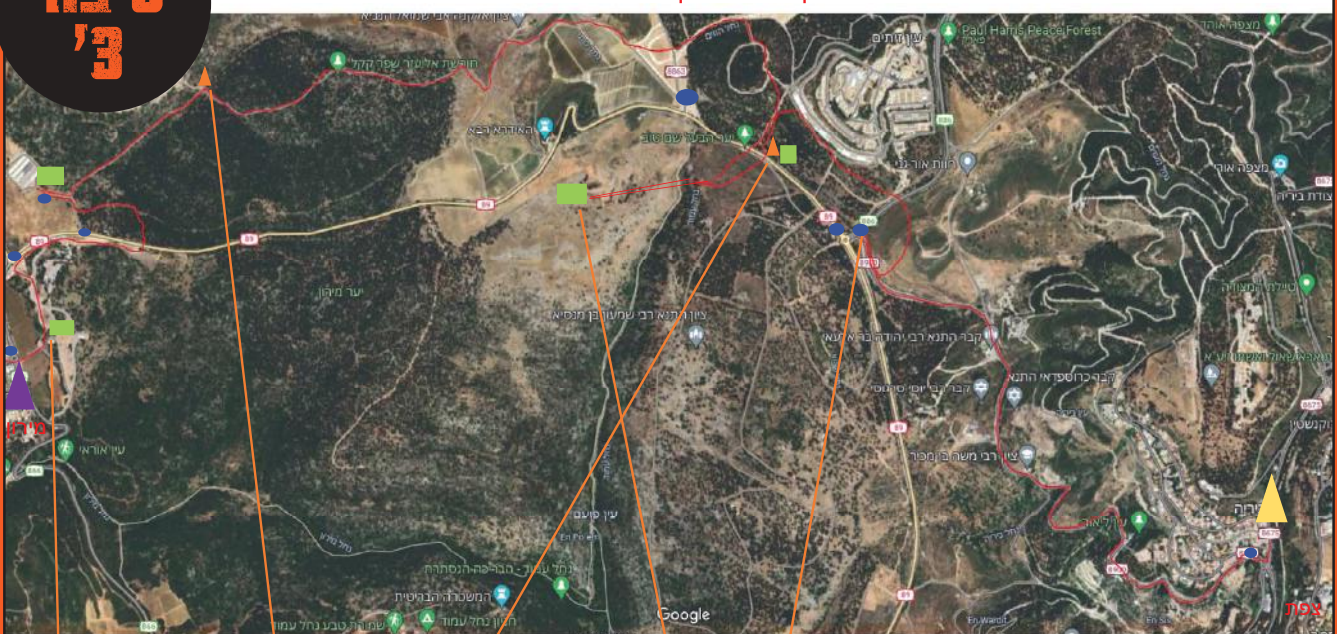
לפי התוכנית צריך לעלות שם על הר מסוים, ומשם לרדת לאיזו רחבה ומשם לצלוח אל תוך הכפר. אבל בדיוק בנקודה ההיא מצאנו שוב התכנסות של נידות משטרה - וגם אוטובוסים מוכנים "לגירוש". כך היינו שוב צריכים לעקוף, והלכנו עוד שעתיים! הלוך וחזור, כאשר כל רגע מירון נראית לנו ממש מקרוב, כאילו עוד דקה אנו שם, אבל כל הזמן מתקרבים ומתרחקים... בהתאם לצורך.

בשלב הזה הרגשתי שכבר אי אפשר יותר, היינו מיובשים לגמרי! כי בסיום המסלול הרגיל של "נחל עמוד" חשבנו שהגענו ליעד, ואת כל המים המיותרים זרקנו, כי חבל סתם לסחוב... כך מצאנו את עצמינו במצב קשה אחרי שעות של הליכה.

בס"ד

הדרך לרבי שמעון ל"ג בעומר תשפ"ד

סיפור
נ"י

- מסלול ההליכה
- מסלול
- עליה וירידה ג'יפ
- נקודת התחלה
- נקודת תחנה
- נקודת סיום

1. שוטור לא נתן לי לעבור.
2. אחי מתקשר שהשיג סטדר עם רשיון ושאלעה בחזרה על הכביש (המשולש הכתום)
3. אחי מתקשר שלא נתנו לו לעבור ואני יודע מה לעשות. אני עכשיו ליד המשולש הכתום.
4. אני יורד מהג'יפ. הולך ברגל עד הריבוע הירוק. שוטור מסובב אותי חזרה. אני הולך בין העצים בחושך, כדי שלא יראו אותי, עד הריבוע הירוק.
5. אני פוגש את דודי אבד עצות. הלכנו עד הכיכר של מירון ושם נכנסנו דרך פירצה ב"ה.

האברך הרה"ח ר' ח. רבינוביץ שליט"א משרטט ל'העדה' בהמחשה מול המפה: הדרך שלי אל רבי שמעון...

הלאה, ואכן כך הם עשו, תוך כדי שהם תופסים וזורקים אלי בקבוק מים שנפל כמה מטרים ממני.

ואז השוטר כועס ואומר לי: "אם אתה יורד לבד טוב, ואם לא, אני מגלגל אותך ללמטה". ואז החלטתי שזה לא שייך ככה, התיישבתי על הקרקע ואמרתי לו: "תשמע, אם אתה נותן לי לשתות, אז אני הולך נורמלי, אם לא, אתה תיאלץ לעבוד קשה ולגרור אותי" ואז הוא נשבר קצת, והלך להביא לי את הבקבוק מים ונותן לי לשתות ב"ה.

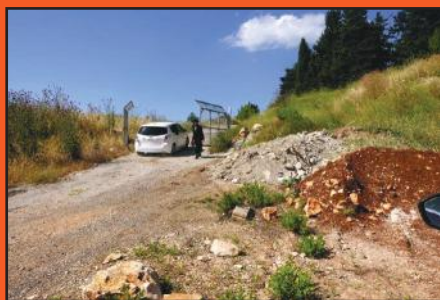
אבל הרשע הזה לא נרגע. רק שתיתי לגימה קטנה, הוא שודד ממני בכח את הבקבוק, ומול עיני הוא שופך את כל התכולה לרצפה, כשהוא צועק לי: "שתית מספיק, אתה לא צריך יותר!" למרות שהאמת הייתי צריך חמשה בקבוקים כאלה...

הגיעו עוד שוטרים, סחבו אותי ללמטה, דחסו אותי לתוך 'מיגונית', עם עוד יהודים רבים מגורשים ומעונים, שם שרנו ביחד "בר יוחאי", אחד הצליח אף להמציא חתיכת טישו ואש, ועשינו מדורה קטנה לכבוד רשב"י ז"ל.

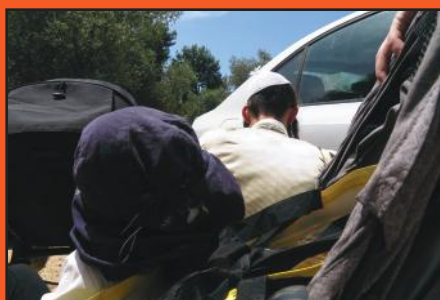
לאחר עשרים דקות הגיע למקום 'אוטובוס בשירות הצבא', העלו את כולם לאוטובוס ויצאו לדרך. בדרך דאגנו לעשות כדת של תורה, שמה שעוד נשאר שלם גם לא יעמוד על תילו. עד שהגיעו ל'צומת חלפתא', אמרו לנו ש'יורדים פה לתפילה וממשיכים לצפת'. אבל זה רק היה במטרה לגרום לנו לרדת, אולם ברגע שירדנו, האוטובוס נעלם והשאיר אותנו לבד.

חיכינו שם בתחנה עד בוש, בסוף לקחנו אוטובוס שיעדו הוא "קרית שמונה" ובדרך ירדנו ב"ראש פינה", ומשם לקחנו אוטובוס לצפת. שם מצאתי אוטובוס של יהודים יקרים שנתנו לי לעלות ויצאנו לדרך הביתה.

ואני רוצה רגע לחזור אל שלושת הבחורים שלי - הם ב"ה הצליחו להגיע עד לציון הקדוש, שם הם זכו להיות עם אלפי ישראל בעת שפרצו למקום לפני השקיעה וגירשו את הרשעים, ושמחו ורקדו והתפללו עד חצות הלילה. אין בפי יהודות לבורא עולם, על הזכות ועל הדרך הנפלאה, אמנם זה היה קשה, מפרך, מתיש, מעל עשר שעות תחת שמש קופחת וחלק מהזמן ללא טיפת מים, אבל ב"ה הכל לכבוד רבי שמעון ובפרט שזכיתי להגיע להר הקודש במירון, והבחורים שלי אף זכו להגיע לציון הקדוש פנימה, ודידן נצח!

רכבים מסתכנים בשבילי עפר

מסתתרים מהנוגשים הרוצחים הרודפים

מאות מאות ללא חת ומורא

נושא בעול עם חברו - עם חתן חאלקאע...

עצירת האוטובוס של קהל אנשי ירושלים

הרגשתי שאני לא יכול לקחת אחריות, גם האברך שהיה איתי חשש, ולכן בעוד שאר חברי הקבוצה המשיכו, הרי שהחלטנו שחייבים לגשת לשוטרים ולבקש מהם מים לשתיה כי זו "סכנת נפשות ממש".

אולם ממש כשהתקרבנו לכביש, אמרתי לבניי שיחיו, הרי כל הסכנה זה רק אם נמשיך ללכת, אבל לשתות פה רגוע אין סכנה, אז למה ליפול סתם לידים המסוכנות שלהם? בואו ננוח מתחת לעצים ותחת השיחים, ונראה מה יקרה וכיצד יפול דבר. כאשר האברך שהיה איתנו, כן יצא לשוטרים שכמובן מיד לקחו אותו חזרה לצפת.

כך התיישבנו למנוחה, אמרנו תהלים, למדנו, ואפילו קצת נרדמנו, והנה באמצע ראינו איך שוטר שם לב ומסתכל לכיוון שלנו. מיד התחבאנו יותר, ושמונו לב כי השוטר מתחיל בריצה מטורפת, אבל כנראה חשב שאנחנו כבר ברחנו קדימה, ולכן רץ להמשך המסלול ולא תפס אותנו...

אחרי שנחנו קצת, קיבלנו כוחות חדשים, והחלטנו להמשיך הלאה במטרה לעקוף את המשטרה, ואז גילינו שהיה זה דרך של ממש כמה דקות ב"ה, וכך הצלחנו לעקוף אותם עד שהגענו ממש משמאל ל'דרך מהדיר'.

ראינו את השוטרים עומדים ליד 'טדג', ואנחנו מגיעים למעלה בשביל מסודר שעולה ומגיע במעלה הדרך, וחשבנו כי לא מסתבר כי השוטרים יתאמצו בשבילנו לרוץ עד למעלה בכדי לתפוס אותנו. אבל תוך כדי כך אני קולט ששוטר החליט לעשות "מסירות נפש" ומתחיל לרוץ לכיוון שלנו. היה זה כבר בשעה 4:15 אחרי הצהריים, אחרי תשע שעות! של הליכה, בלי מים. כולי מיושב ומותש, הרגשתי שאין לי כח לברוח, וכך סימנתי לילדים שלי להתקדם בחינת "והיה המחנה הנשאר לפליטה"...

השוטר תפס אותי בחמת זעם, ואני אומר לו: "תשמע, אני גמור, לא יכול לברוח. רק תן לי מים, ואני הולך איתך לאן שתמצא", ויש לציון כי ממש בסמוך אלינו היה שישייה של בקבוקי מים.

ואז השוטר האכזרי צורח עלי: "לא מגיע לך לשתות, בגללך הייתי צריך לרוץ" ואני מתחנן: "אני במצב של התעלפות" והשוטר מתעקש: "לא! לא מגיע לך לשתות!". אבל הוא צועק: "למה הייתי צריך לרדוף אחריך?" ואני עונה: "ממש לא היית צריך לרדוף אחרי..."

ואז הוא אומר בקשר כי הוא תפס את האדם הזה עם השלושה בחורים ושיביאו 'תגבור', מיד סימנתי לבחורים שיתקדמו

**הרה"ג ר' יצחק ש. שליט"א מגוכל
ל'העדה' במאמר מתובל בהלכה והנהגה
את הדרך המטלטלת שלו תרתי משמע
בטלטולא דאורחא ודוחקא דערב רב
- עלי מחץ ורוב מכות - עם השאלות
המטלטלות בהלכה בהנהגה והשקפה**

ל"ג בעומר אחר הצהריים... השעה כבר שש, ואני נמצא בעיר הקודש צפת ת"ו. הגעגועין גדולים אל היכל הרשב"י מתגברים פתאום יותר ויותר בצפיה אולי עוד אזכה לבא אל היכלו עוד היום ביומא דהילולא. האמנם עוד אספיק? האם שייך בכלל? אך היד ד' תקצר! האמנם?!

חשבתי לעצמי לעשות כמו בתיה בת פרעה עם משה רבינו, ככתוב 'ותשלח את אמתה ותקחה', להושיט את היד לכל הפחות, ואז זכתה שד' גמר בעדה בניסי ניסים.

ואז כשאחד מהחבורה עשה את ההשתדלות 'להושיט את היד לפחות', על אם הדרך בפאתי צפת, מיד נעצר רכב, ומתוך החלון מישוה צועק "למירון!"

הבטתי עליו פעור פה: האמנם באמת עוד היום?! לאן? ואיך?! ואך בראותינו היותו חדור אמונה בכחו דרשב"י, קפצנו על הרכב כמוצא שלל רב, ונעלמנו בבין סבכי היער בפאתי צפת - הרחק מעינא בישא...

אפסיות כח האדם

לפני שנתיים בשנת תשפ"ב כשלא נתנו הני רשיעי לעלות, ובסוף רוב העולים זכו להכנס בהרחבה בשמחה לפנות ערב, הייתי שם ב'דאש פינה' ובהשגחה עליונה דוקא הנהג ברכב שלי טעה בדרכו, והגיע אל הדרך חזור שמשם אין עוד דרך לעלות. נעמדנו לפני השקיעה ב'צומת חנניה' לערוך "חאלאקע" וריקודין ובמיזוג 'לב נשבר', וחשבתי אולי באמת ד' רוצה את 'הלב הנשבר שלי' יותר מכל ההצלחה של ההגעה... באותה שנה הרגשתי אני על בשרי את ההרגשה שחוו רוב העולים למירון השנה, איך כל התקוות והטירחות מתנפצות על המול הייחול והקיווי. הן כלפי ארעא שהייתי צריך לחיזוק עצום כשכולם נדים לי 'איך דוקא אתה לא הגעת?!'... והן כלפי שמיא למה אין רצונו יתברך שאגיע לרשב"י ביום שמחתנו... ודוקא מנקודה זו של לב נשבר ואפסיות, והשתתפות בצערן של ישראל, מכח הביטול שלמדתי על בשרי שד' הוא זה שקבע מתי אגיע ומתי לא - ואני צריך להודות על שניהם יחד - אולי בזה מותר לי לגעת בשולי גלימת העולים הנוודים שעות ע"ג שעות, גולים מוכים ונמרטים, ולדבר על הדרך הקשה של ל"ג בעומר דהאי שתא.

השאלה המטלטלת

כבר שבועות לפני ההילולא כבר ניקרה השאלה במח, הם מותר לעלות השנה להר מירון והאם אסור 'מפני הסכנה', ומה פשר קשר השתיקה של גדולי הרבנים שהניחו הדבר ב'שב ואל תעשה'. מצד אחד לא ליקח אחריות על אחרים לעלות, ומצד שני לא למנוע אחרים מלעלות. ממה נפשך; אם מותר הרי זו מצוה, ואם אסור הרי הוא אסור. ועדיין השאלה מנקרת לדעת פתרונה.

וכבר ביאר אחד מרבינו עדתינו שליט"א את המקורות בהלכה, דמצד אחד מצינו בגמ' [פסחים ח] דבסכנה גמורה אין סומכין על הנס, אפילו בקיום מצוה, ככתוב "ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאלו והרגוני", ומצד שני מצינו ד"שלוחי מצוה אינן ניזוקים" כשאין הסכנה ודאית, אפילו שהוא שכיח, כמו עקרבים המתחבאים בגל שמותר לבדוק הגל מפני מצוות בדיקת חמץ, כדאיתא בגמ' [פסחים ח:]: ובשו"ע (תלג, ח). אך בסכנה גמורה לא התיירו, עיין בשו"ע (תלג, ז).

ועכשיו נשאלת השאלה לאיזה צד דומים טיילי האויב על מירון, שכיח הזיקא או לא שכיח הזיקא? ומצד ספק זה היה שייך לומר לילך לחומרא של הסכנה כדין ספק פיקוח נפש דאזלינן לחומרא.

אך במעיל צדקה (סימן כ"ו) האריך בענין אם לעלות לאר"י בימים ההם שהיה מצוי הסכנה על הדרכים, לא פחות מה'שכיח' כהיום בצפון. והכריע באריכות דלכוף אחרים אינו יכול, אלא אם המצב הוא יציב עד שהסוחרים אינם נמנעים לעלות בגין הסכנה. אך לא למנוע את היחיד שלא לעלות. וז"ל "אבל הרוצה בעצמו לנסוע אין מוחין בידו, כי לבו שלם ובטוח בד' ששומר לא ידע דבר רע". ועי"ש באריכות, שכתב עוד דליקח אחריות על בניו הקטנים מותר, כמו שלוקח על עצמו. ועל בני ביתו, תלוי בהסכמתם. והנה גם זה היה נוגע לכל אחד שהלך עם בניו הקטנים על ההרים למירון.

ומה שאינו דומה הדרך ליחיד העושה מעצמו, ועד ליקח אחריות על כל הציבור בהדיא, א. כי לפעמים לכל אחד ואחד לא שכיח הזיקא, אך בחשבון סך הכל יתכן שיש כאן שכיח הזיקא בין הכל. ב. וגם אם ישמע האויב שהכל מתנהג כסדרו, הסכנה כפולה ומכופלת. ג. אם יבוא הרבה ותהיה אזעקה באמצע ח"ו, הבהלה היא סכנה עצומה בזה. ד. ואפילו מפני אחריות שלא יפגעו מ'מלאכי החבלה הציונים' שאמורים לשמור על הסדר, מפני זה עצמו לא היה שייך ליקח אחריות על הציבור כולו. וכבר אמר אחד מן הגדולים כי "אם יש חשש סכנה, הוא אך ורק מאלו מלאכי החבלה" - דבר שהתברר כקולע אל השערה...

ואכן מראש הזהירו המארגנים המסייעים להעולים שכל אחד מגיע על דעת עצמו

ואחריותו בלבד.

ומה שהרשעים לא התכוונו לטוב אלא לרע ובצביעות ורשעות ואכזריות וכו' זה לא משנה מאומה מעצם השאלה, וכן מה שלבסוף לא קרה כלום מההפחדות על טילים אינו מגלה למפרע כלום מה היה עלול לקרות ח"ו, ואינו מנטרל את ההנהגה של דין "ספק פקו"נ" - אין זה אלא נס מפני כבודו של רבי שמעון, ובעצם הדבר היה הנס הגדול הזה שהני רשיעי לא יוכלו לומר 'הנה אמרנו לכם'...

ומנגד לא היה שייך למנוע את היחידים מלעלות, א. מפני שלכל אחד ביחיד מותר לבטוח בד' ולעלות. ב. מפני כבודו וזכותו של רשב"י שלא לפגוע בידים לבטל את יום שמחתו שזה עצמו סכנה ח"ו. ג. ולא למנוע האמונה בכח זכותו דאגוני ומצלא עלינו.

ואכן כאשר הציבור בכללו מגיעים כיחידים שנטלו כל אחד אחריות על עצמו ועל בני ביתו, הרי לאכוף ולגרש אותם בכל הכח, ועוד בכאלו מסירות ורדיפות אכזריות ר"ל, וכל שכן להכניסם לכלל סכנה, הוא עוול איום ונורא! ועל זה אנו צריכים להרים קול מחאה אדירה מסוף העולם ועד סופו.

בשבילי הדרכים

ובחזרה אל אלה מסעי: כשיצאנו לכביש הראשי מהיער, פגשנו ניידת ציונית עם מלאכי חבלה, והם הורו לנסוע לכיוון ההפוך, ואז באמצע הדרך קפצו כמה רכבים על פירצה דחוקה ביער ונבלעו שם בין העצים, כשהאברים דא לדא נקשן כמן בסוס ועגלה בימים ההם... ובעלי הרכבים - באהבה המקלקלת את השורה - מסכנים את רכבם על דרך לא דרך, ונוסעים בשמחה ועוקפים מכשולים קשים, מעמידים תחת הגלגלים אבנים כדי לעלות עליות רמות. גומאים מרחקים ועוברים גם את מקום ה'אידרא' מקום הסתלקותו של רשב"י זיע"א, עד שבשעה שבע זכיתי ועמדתי בפאתי מירון... סוף דבר, היו כ"כ הרבה מכשולים ועיכובים - דוגמת הנשמה העולה לכסא הכבוד לגן עדן ובכל צומת וצומת שוב נתקלת במלאכי חבלה ה"י... ושוב צריכים זכותים ונסים לעבור בשלום... עדי יגיע אל היכל גן עדן של מעלה...

עלי מחץ ורוב מכות

כשהקפנו סחור סחור והגענו עד לשער י' בכניסה להר מירון, כאן כבר אפסה כל תקוה לעבור מבלי להפגש במלאכי החבלה הרשעים, אבל בכח השמחה וכח הציבור עלו כולם גם יחד, עד שהוצרכתי ליתן במתנה את הכיפה שלראשי מתחת לכובעי, לאחד שכבר נשאר מאומה על ראשו מרוב המנוסה והבהלה... ובהתפללי ליד הציון הוצרכתי ללוות מאחד כיפה אחרת. ואילו השני איבד את המשקפיים וכדו', ואח"כ נשארתי להמתין ליד המקוה, לגמוע עוד כמה

אנו לראות לפשפש במעשינו, האם אנו נקיים מעוון מסירה, אפילו כשאנו באמת צודקים. למשל אם יש בניה לא חוקית לידנו שמפריע לנו, כמה הצקות ומסירות יש בחדרי חדרים רח"ל. אפילו רק לאיים לשכן, שאם לא... אלך להלשין לעיריה, הוא בכלל עוון המסירה הנורא, כדאיתא בחושן משפט (שפח, י).

וכן ש"אין המטרה מקדשת את האמצעים", כי כמו אותם שפלים גם אם אולי התפתו ודמיינו שיש כאן 'סכנה' לא היה להם שום היתר ח"ו למסור ולשלוח שלוחים להכות באגרוף רשע. כך אנו גם כדי להגיע לרשב"י אין היתר בגין כך לעבור על כל חשש נדנוד איסור. לכן אם יש מי שליבן נוקפן אם השחיתו גדרים פרטיים של אנשים שאינו מוחלים להם, מה טוב שיבררו עם רבנים דיינים מומחים כדת מה לעשות. [דמנד אחד בשבילים הריקים בשדות תיקן יהושע בן נון להלוך, אך להזיק גדר לא היתר, אלא למי שכבר טעה בין הכרמים ואינו יכול לצאת משם, עיין ב"ק פא. ואם הוא בכלל חשש סכנה יש נידון אם מותר להציל את עצמו בממון חברו על מנת לשלם אח"כ [שם ס:], ויל"ע אם גם סכנת נזק בכלל, ואם באנו לדון על טיב הבעלים האם הם שומת"מ או אולי מומרים או תינוקות שנשבו, והרי גם במומר גמור נוטה הש"ך (רפג, ב) כהפוסקים המחמירים כי אולי יצא ממנו בן טוב עיי"ש].

השמחה בהיכל הרשב"י

ובחזרה אל סיום המסע: עשר דקות לפני השקיעה המשכנו מאיזור המקוה בדרך לא דרך לעבר רחבת חצר רבי אלעזר, שלרגע נעלמו מלאכי החבלה מאמצע הדרך ב"ה. ובדמדומי חמה ברגע השקיעה כבר הייתי לפני ולפנים, אני פוגש את מעגלי הרוקדים בכזו התרוממות הרוח בתוך המערה, ואני תוהה על עצמי 'האמנם אני כאן בהקיש או בחלום', כך שכל אחד חשב שם, ש"כל מי שהגיע לכאן - הוא נס מהלך!" "ממש מופת דרשב"י"...

ונסיים בדברי המשפיע הגרצ"מ זילברברג שליט"א שאלו שהלכו ולא הגיעו, הם צריכים לזכות את כל ישראל בהליכתם... "בשם כל ישראל". כיון שהם טרחו ויגעו, ומעלה עליהם ד' "כאילו עשאו" במלא השלימות. ויה"ר שנזכה בקרוב לראות פעמי העולים לציון ברנה בגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

איש את רעהו יעזורו...

נשפך דמם עליך כמים

כך זה נראה כשתפסו כמה מסתתנים...

שומרים על שלום הציבור..

פרקי תהילים לפני השקיעה. מרגלא בפומיה דרבי יעקב גלינסקי זצ"ל שכשישב בכלא ברוסיה היה שואל את החוקרים המרביצים לו: "כמה מכות אתה נותן לי בשביל החוק" וכמה מכות בשביל שאני יהודי!?!..."

הדבר היה נראה לעין כל גם אצלנו במצב הזה, שכל השנאה היוקדת לכלל ישראל וליראי ד' ולחושבי שמו, התפרץ אצלם בחמת זעם, בלי להבחין מה ועל מי, "על ההרים דלקונו, במדבר ארבו לנו".

לאחר ל"ג בעומר נשמע קולו של אחד הזקנים שליט"א שהמליץ בטוב טעם כמה לימוד זכות הוא לכלל ישראל שספגו מכות כאלו, ע"פ מה ששמע בעצמו ממרן הגה"ק בעל עבודת בנימין זיע"א חבר הבר"ץ פעיה"ק ורבה של משכנות הרועים, שדבר זה מוריד חרון אף מכל כלל ישראל, שהרי אמרה מדת הדין לפני ד' בשעת החורבן "מי זה שפצע מוחו על קדושת שמו", ולכן היה צריך להעניש את כולם רח"ל.

ועיין במדרש תנחומא (פרשת תזריע) וז"ל: נכנסה קטיגוריא לפני הקדוש ברוך הוא, אמרה לפניו רבונו של עולם, מה נשתנו אלו מאלו. אמר לה הקדוש ברוך הוא הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לו, היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לה, גלוי וידוע לפני שאם מיחו לא קיבלו מהן. אמרה לפניו, רבונו של עולם, אעפ"י כן היה בידם להתבזות על קדושת שמך ולקבל על עצמן הכאות מישראל, כשם שהיו הנביאים סובלים, שהרי ירמיה כמה צרות סבל מישראל, וישעיה דכתיב בו גוי נתתי למכים וגו' (ישעיה נ ו), ושאר הנביאים עכ"ל.

אכן ביום הנשגב ל"ג בעומר דהאי שתא, כמה וכמה יראי ה' נפצעו על קידוש ד' - רק מפני היותם נאמנים לד' ולתורתו. כמה הוכו! כמה גורשו! כמה נתבזו! - יבא רשב"י שיכול לפטור את כל העולם מן הדין, וילמד סגוריא על ישראל.

אמת כי לא יצדק לפניך כל חי

ואילו בשם הבעש"ט ז"ע איתא, כשרואין את הרחוקים עוברים עבירה חמורה, צריך כל אחד לדאוג מה הוא צריך לתקן בזה בזעיר אנפין. כך אנו, כשרואים את שפל המצב להיכן הגיעו הרחוקים והחלושים שר"ל נחשדו בכח המסירות השפלות, והכל כדי לספק את 'הסחורה לפרני' שידע ששילם טבין ותקילין לא על חינם... צריכים

[illegible][illegible]